

i Veiens Anlæg, men at det kun er de tilstødende Communer, som Veianlægget interesserer, og den Commune, som saaledes tilfældigen ikke har nogen Interesse i dette Veianlæg, men som dog, forsaavidt Veien passerer gennem Communen, skal afholde Beføstningerne ved Jordafstaaelse, vil da ofte modsætte sig det Hele. At det imidlertid ofte vilde være ubilligt, om et gavnligt Veianlæg muligens skulde strande paa, at en som den i Udkastet foredrede Enighed ikke skulde kunne tilveiebringes, synes mig utvivlsomt. Hvad der gjælder i det Tilfælde, at der foreslaaes Anlæg af en heel ny Bei, gjælder ogsaa, naar alle de paa gjældende Communer vel kunne blive enige om, at der skal anlægges en ny Bei, men derimod ikke om den Maade eller om det Sted, hvor den nye Bei skal anlægges. Det vilde efter min Mening være tilstrækkeligt, naar det ved Lov blev bestemt, at de paa gjældende Communer derom indbyrdes skulle forhandle, men at det skulde være den overordnede Autoritet, som, hvis Enighed ikke kunde tilveiebringes, skulde decidere. Der er endeligen endnu et Punkt, der forekommer mig noget tvivlsomt, og det er, hvorvidt det er Lovudkastets Mening, at der ved dette skulde foretages nogen Forandring i det Forhold, hvori Sogneforstanderskaberne og Politimesterne ere satte ved Landcommunal-Årordningrn af 1841, forsaavidt det i dennes § 17 hedder: at, naar der er Spørgsmaal om en Veis Anlæg, henhører denne Sag under Sogneforstanderskaberne og Politimesteren i Forening, og, hvis de ikke i den omhandlede Henseende kunne enes, skal Amtsraadet afgjøre den opstaaede Meningsforskjellighed.

Steenstrup: Da jeg forudsætter, at der i nærværende Sag vil blive nedsat et Udvalg, og jeg i det Væsentlige maa tiltræde de Bemærkninger, som min ærede Collega, den ærede Rigsdagsmand, der nylig satte sig, udtalte, skal jeg paa dette Sagens Standpunkt kun fremføre et Par Bemærkninger. Den ene angaaer det Princip, som ligger til Grund for nærværende Lovudkast, hvorved det synes at etableres, at Sogneforstanderskaberne og Kjøbstads-Communalbestyrelserne faae en mere afgjørende Indflydelse paa Beslutningen an-

gaaende Veies Anlæg, Omlæg eller Udvidelse end hidtil. Denne Bestemmelse synes mig at maatte føre med sig Duffeligheden af, at der i nærværende Lovudkast bestemt blev udtalt, hvorledes Forholdet da vil komme til at hænge sammen med de øvrige Bestemmelser om Veie, og navnlig om Amtsraadets Myndighed, hvoraf fremdeles de fleste ville vedblive at staae ved Magt.

Hvad dernæst det andet Punkt angaaer, som jeg paa dette Sagens Standpunkt skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, da forekommer det mig, at den Interesse, som det almene Vel og det Offentlige hyppigt kan have i Anlægget af en offentlig Bivei, som oftest, saaledes som det i Motiverne rigtigt er fremhævet, i Bigtighed aldeles kan staae ved Siden af mindre Landeveie. Den Bigtighed, en saadan Veis Tilstedeværelse kan have, synes ofte at føre med sig, at det kan blive trykkende nok for den enkelte Commune, hvoriglennem den kan komme til at gaae, men for hjemmen, efter de locale Forhold, maaskee ikke er af Bigtighed ved dens Anlæg til Expropriation og andre Ting, at have temmelig betydelige Udgifter, og Trykket kan soles tungere for vedkommende Commune, efter de der tilfældigviis tilstedeværende Forhold. Mig synes det da, at det kunde forekomme retfærdigt, om det Offentlige, som her blev den største Deel, nemlig Amtet, tog en væsentligere Deel i Udgifterne til en sliq Veis Anlæg eller Omlæggelse, end det er her forudsat, og end det maaskee endogsaa ligger i den hidtilgjældende Lovgivning, men hvis Bestemmelse i saa Henseende noget kunde udvides. Den nu bestaaende Lovgivning hjemler, som bekendt, til visse vigtigere Foranstaltninger, s. Ex. til Broers Opførelse, Bidrag fra Amtsrepartitionsfondet, men det kan ofte være, at der til Expropriationen kan fordres et temmelig betydeligt Beløb. Saavidt jeg kjender Forholdene, har man hidtil i Beboernes Velvilje en lettet Afgang til at opnaae sliqe Anlæg, idet Erkjendelsen af det Nyttige deri for Communerne eller den almindelige Samsærsel har bragt privat Mand til at renoncere paa Det, hans var, men det kan dog ofte være — det indtræffer ikke saa sjældent, at det er saa —, at det er en vel be-